

ΜΟΝΙΜΟ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟ ΛΑΡΝΑΚΑΣ/ΑΜΜΟΧΩΣΤΟΥ

Ενώπιον: Ν. Γ. Σάντη, Π.Ε.Δ.

Σ. Κλεόπα-Χατζηκυριάκου, Α.Ε.Δ.

Α. Μουγή, Ε.Δ.

Αρ. Υπόθεσης: 1865/20

Δημοκρατία

ν

Κατηγορουμένου

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 27 Αυγούστου, 2020.

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ:

Για την Κατηγορούσα Αρχή: Ο κ. Θ. Παπανικολάου.

Για τον Κατηγορούμενο: Ο κ. Γ. Πολυχρόνης.

Κατηγορούμενος: Παρών.

ΠΟΙΝΗ

Ο κατηγορούμενος παραδέχθηκε την κατοχή πυροβόλων όπλων Κατηγορίας Α και Β, κατά παράβαση του άρθρου 51 του *Περί Πυροβόλων και μη Πυροβόλων Όπλων Νόμου 113(Ι)/04* (βλ. κατηγορίες 1, 2, 3 και 4), την κατοχή πυρομαχικών Κατηγορίας Α και Β, κατά παράβαση του άρθρου 51 του *Περί Πυροβόλων και μη Πυροβόλων Όπλων Νόμου 113(Ι)/04* (βλ. κατηγορίες 5, 6, 7, 8, 9 και 10), την κατοχή αντικειμένου κατασκευασμένου να εκτοξεύει ή εκκενώνει επιβλαβή υγρά ή αέρια ή χημικές ουσίες, κατά παράβαση του

άρθρου 25(1) του *Περί Πυροβόλων και μη Πυροβόλων Όπλων Νόμου 113(Ι)/04* (βλ. κατηγορία 11) και την κατοχή αντικειμένου κατασκευασμένου να εκτοξεύει ή να εκκενώνει ηλεκτρική ενέργεια, κατά παράβαση του άρθρου 25(1) του *Περί Πυροβόλων και μη Πυροβόλων Όπλων Νόμου 113(Ι)/04* (βλ. κατηγορία 12).

Τα γεγονότα φαίνονται στο *Εγγραφο Α* και έχουν ως εξής:

«Την 13/02/20 και μεταξύ των ωρών 09:30 με 10:50, διενεργήθηκε έρευνα, δυνάμει δικαστικού εντάλματος, κατόπιν πληροφoρίας ότι στην σοφίτα της οικίας του κατηγορούμενου, στο χωριό Λειβάδια στη Λάρνακα, αποκρύπτετο οπλισμός.

Κατά την έρευνα σε υπνοδωμάτιο της οικίας εντοπίστηκε σε ερμάρι, ένα στρατιωτικό τυφέκιο G3A3 καθώς και 200 φυσίγγια με διάμετρο 7,62 χιλιοστών, συσκευασμένα σε χάρτινο κιβώτιο της εθνικής φρουράς. Όταν εφιστήθηκε η προσοχή του κατηγορουμένου, στο νόμο, αυτός απάντησε : «Είναι του γιου μου και εδώσαν του τα από το στρατό.»

Ακολούθως, διενεργήθηκε έρευνα στη σοφίτα της οικίας και εντοπίστηκε μια σακούλα νάιλον του καταστήματος *Junbo*, η οποία περιείχε οπλισμό, ήτοι :

- ένα αυτόματο πυροβόλο όπλο AK-47 (Καλασνίκοφ)
- έμφορτο περίστροφο Pyllion 357 Magnum με 6 σφαίρες
- έμφορτο περίστροφο άγνωστης κατασκευής με 2 σφαίρες
- πιστόλι Beretta με τη σφαιροθήκη του
- 1 γεμιστήρα πυροβόλου όπλου AK-47 (Καλασνίκοφ) άδεια
- 1 γεμιστήρα πυροβόλου όπλου AK-47 (Καλασνίκοφ) έμφορτη με 20 σφαίρες
- Συνολικός αριθμός σφαιρών : 199 σφαίρες πυροβόλων όπλων, διαφόρων διαμετρημάτων

*Επισυνάπτονται σχετικές φωτογραφίες [βλ. φωτογραφία Α1].

Όταν εφιστήθηκε η προσοχή του κατηγορούμενου στο νόμο, απάντησε «Δεν έχω να πω τίποτε.». Στη συνέχεια συνελήφθη ο κατηγορούμενος και ακολούθησε έρευνα στο όχημα του, με αριθμούς εγγραφής [REDACTED] όπου μεταξύ άλλων εντοπίστηκαν κάτω από τη θέση των επιβατών, στο πίσω μέρος του οχήματος:

- ένα φανάρι χρώματος μαύρου, το οποίο εκκενώνει ηλεκτρική ενέργεια και
- έναν εκτοξευτή επιβλαβών αερίων μάρκας NATO

*Επισυνάπτεται σχετική φωτογραφία [βλ. φωτογραφία Α2].

Ο κατηγορούμενος ανακρινόμενος προφορικά, ανέφερε ότι τον οπλισμό που ανευρέθηκε του τον είχε παραδώσει γνωστό του άτομο, πριν 2 χρόνια, αλλά αρνήθηκε να αποκαλύψει τα στοιχεία του. Περαιτέρω, ανέφερε στην Αστυνομία ότι τον οπλισμό τον απέκρυψε ο ίδιος, αρχικά στο τζάκι της οικίας, βάζοντας μπροστά διακοσμητικά ξύλα και μετέπειτα τον μετέφερε και τον απέκρυψε στην σοφίτα. Υπέδειξε στους ανακριτές τα σχετικά σημεία.

Στην συνέχεια, ο κατηγορούμενος προέβηκε σε θεληματική γραπτή κατάθεση, ομολογία, όπου επανέλαβε, αυτά που ανέφερε προφορικά, με περισσότερες λεπτομέρειες.

Αναφορικά με το φανάρι που εκκενώνει ηλεκτρική ενέργεια και τον εκτοξευτή επιβλαβών αερίων, που είχαν εντοπιστεί στο όχημα του, ανέφερε ότι τα είχε στην κατοχή του για σκοπούς άμυνας.

Περαιτέρω, αποκάλυψε στους ανακριτές ότι απέκρυπτε στο κουτί του μετρητή της ΑΗΚ, εξωτερικά της οικίας του, ακόμα 14 σφαίρες και οδήγησε τους ανακριτές σε αυτό το σημείο, υποδεικνύοντας τις.

Στις 20/02/20, ο κατηγορούμενος, αυτοβούλως, ζήτησε να μιλήσει με τον ανακριτή της υπόθεσης, όπου του εξέφρασε την επιθυμία του να προβεί σε δεύτερη συμπληρωματική κατάθεση, αποκαλύπτοντας τα πλήρη στοιχεία του ατόμου που τον προμήθευσε με τον παράνομο οπλισμό.

Στην δεύτερη συμπληρωματική ομολογία του κατηγορούμενου, ο ίδιος κατονόμασε τον συνεργάτη του στο κτηματομεσιτικό γραφείο, ως το πρόσωπο που τον προμήθευσε με τον οπλισμό πριν από δύο χρόνια, δίδοντας λεπτομέρειες και για ακόμη μια σακούλα με οπλισμό, η οποία δεν του παραδόθηκε ώστε να την αποκρύψει, αλλά την μετέφερε μαζί του ο συνεργάτης του για να την κρύψει αλλού.

Περαιτέρω, είχε διαπιστωθεί ότι στις 04/04/19, κατόπιν καταγγελίας στην οποία προέβη γυναίκα, που είχε επαγγελματική και φιλική σχέση με τον πρώην συνεργάτη, που είχε κατονομάσει ο κατηγορούμενος, της είχε παραδώσει προς φύλαξη, κατά το Δεκέμβριο του 2018, πλαστική τσάντα, που περιείχε διάφορα φυσίγγια πυροβόλων όπλων, διάφορων διαμετρημάτων, 8 γεμιστήρες πυροβόλου όπλου ΑΚ-47, καθώς και ένα αθλητικό περίστροφο κρότου αερίων. Γεγονός το οποίο ενισχύει τον ισχυρισμό του κατηγορούμενου, αναφορικά με τον προμηθευτή των παράνομων όπλων και εκρηκτικών υλών.

Αναφορικά με τον οπλισμό που εντοπίστηκε στην οικία του κατηγορούμενου, σχηματίστηκε ξεχωριστός ποινικός φάκελος με κατηγορούμενο, τον κατονομαζόμενο συνεργάτη, με μόνο και βασικό μάρτυρα κατηγορίας τον παρόντα κατηγορούμενο.

Ο κατηγορούμενος έχει εκφράσει την επιθυμία, όπως καταθέσει ένορκα, σε δικαστική διαδικασία, ως μάρτυρας κατηγορίας, εναντίον του κατονομαζόμενου προσώπου, από αυτόν.

.....».

Ο κατηγορούμενος βαρύνεται με δύο προηγούμενες καταδίκες.

Την 25.5.04 καταδικάστηκε στην υπόθεση 10648/03 (Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας) σε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 3 ετών για εμπρησμό οχήματος, 18 μηνών φυλάκισης για τέσσερις ξεχωριστές κατηγορίες κλοπής, ενός έτους φυλάκισης σε κατηγορίες πλαστογραφίας, κυκλοφορίας πλαστού εγγράφου και κλοπής, 9 μηνών φυλάκισης για απόσπαση περιουσίας με ψευδείς παραστάσεις, 6 μηνών φυλάκισης για απόπειρα απόσπασης περιουσίας, 3 μηνών φυλάκισης για δύο περιπτώσεις κακόβουλης βλάβης και 3 μηνών φυλάκισης για δύο περιπτώσεις κλοπής. Είχαν ληφθεί υπόψιν για σκοπούς ποινής, η υπόθεση 13221/03 (Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας) για κατοχή εκρηκτικών υλών και κατοχή αντικειμένου για εκκένωση ή εκτόξευση επιβλαβών αερίων, η υπόθεση 2088/03 (Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας) για διάρρηξη και κλοπή και παράνομη μεταφορά και κατοχή πυροβόλου όπλου, η υπόθεση 3365/03 (Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας) για κλοπή και κακόβουλη ζημιά, η υπόθεση 9566/03 (Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού) για κλοπή και η υπόθεση 10647/03 (Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας) για παράνομη κατοχή περιουσίας.

Περαιτέρω, την 22.6.20, ο κατηγορούμενος καταδικάστηκε στην υπόθεση 3760/17 (Επαρχιακού Δικαστηρίου Λάρνακας), σε 8 μήνες φυλάκιση για απόπειρα διάρρηξης κατοικίας εν καιρώ νυκτός, με το κακούργημα αυτό να συντελείται την 4.2.17 (με το κατηγορητήριο να καταχωρίζεται την 6.2.17 και να επιδίδεται στον κατηγορούμενο αυθημερόν).

Ο ευπαίδευτος δικηγόρος του κατηγορουμένου για μετριασμό της ποινής (με παραπομπή και σε Έκθεση του Γραφείου Ευημερίας που ετοιμάστηκε για τα ενεστώτα), αναφέρθηκε επιμελώς σε σειρά μετριαστικών και άλλων περιστάσεων του κατηγορουμένου που δικαιολογούν, κατά την άποψη του συνηγόρου, τη μέγιστη δυνατή «... υπό τις περιστάσεις, επιείκεια» (βλ. Έγγραφο Β).

Ως προς τις συνθήκες τέλεσης των αδικημάτων, ο κ. Πολυχρόνης είπε πως ο κατηγορούμενος παρέλαβε τον οπλισμό από συγκεκριμένο πρόσωπο για να του τον φυλάξει και έτσι έκανε. Υπήρχε σχέση εξάρτησης μεταξύ του κατηγορουμένου και του προσώπου εκείνου αφού ήταν ιδιοκτήτης αδειούχου κτηματομεσιτικού γραφείου στο οποίο ο κατηγορούμενος μπήκε συνέταιρος. Το πρόσωπο αυτό (με το οποίο ο κατηγορούμενος είχε στενή φιλική και αδελφική σχέση), ξεύροντας τα πολλά προσωπικά και οικονομικά προβλήματα του κατηγορουμένου, άσκησε επιρροή στη βούληση του τελευταίου υπό την έννοια ότι ο κατηγορούμενος ένοιωθε υποχρεωμένος έναντι του γιατί ήταν ο μόνος επί του οποίου βασιζόταν ο κατηγορούμενος για το επαγγελματικό του μέλλον. Ο κατηγορούμενος δεν έλαβε οικονομικό αντάλλαγμα από τη φύλαξη του οπλισμού μηδέ και είχε όφελος. Πριν καταχωριστεί η παρούσα υπόθεση και ενώ ακόμη βρισκόταν υπό αστυνομική κράτηση, ο κατηγορούμενος ονομάτισε στην κατάθεση του το άτομο που του παρέδωσε τον οπλισμό, δηλώνοντας βούληση να καταθέσει εναντίον του ως βασικός ή και ως μοναδικός μάρτυς κατηγορίας. Τούτο, δήλωσε ο κ. Πολυχρόνης χωρίς αντίλογο από την Κατηγορούσα Αρχή, ενέχει σοβαρότατους κινδύνους για τον κατηγορούμενο και την οικογένεια του.

Για τις οικογενειακές και προσωπικές περιστάσεις του κατηγορουμένου - πέραν ή και σε συνδυασμό με τα όσα καταγράφονται στην Έκθεση του Γραφείου Ευημερίας - ο κ. Πολυχρόνης προέβη σε μια εκτενή ανασκόπηση της ζωής του πελάτη του. Πιο συγκεκριμένα, είπε πως ο κατηγορούμενος γεννήθηκε στο Λονδίνο την 18.8.71. Εκεί ζούσαν και εργάζονταν και οι γονείς του που είναι Κύπριοι. Ο κατηγορούμενος προέρχεται από διασπασμένη οικογένεια μέτριας κοινωνικοοικονομικής κατάστασης. Ο πατέρας του κατάγεται από τον Άγιο Σέργιο Αμμοχώστου. Είναι συνταξιούχος, ηλικίας 72 ετών και διαμένει στην Λάρνακα. Η μητέρα του κατηγορουμένου καταγόταν από το Ριζοκάρπασο. Απεβίωσε πριν από πέντε έτη περίπου. Ο κατηγορούμενος έχει δύο μεγαλύτερα ετεροθαλή αδέρφια από προηγούμενο γάμο της μητέρας του και ένα μικρότερο αδελφό από δεύτερο γάμο του πατέρα του. Ο αδελφός από τον πρώτο γάμο της μητέρας του, ζει στο Λονδίνο και δεν εργάζεται επειδή πάσχει από σοβαρά προβλήματα ψυχικής υγείας εξαιτίας άσχημων παιδικών χρόνων που πέρασε σε ανάδοχες οικογένειες στο Λονδίνο. Η αδελφή από τον πρώτο γάμο της μητέρας του, είναι έγγαμη και δουλεύει διαμένοντας στο Λονδίνο. Οι σχέσεις του κατηγορουμένου με τα αδέρφια και τον πατέρα είναι καλές. Ο κατηγορούμενος σε ηλικία 9 μηνών μετακινήθηκε στους μητρικούς παππούδες στο Ριζοκάρπασο, οι οποίοι μετά από την Τουρκική Εισβολή 1974 τον έστειλαν στο Λονδίνο (το 1975). Όταν ο κατηγορούμενος ήταν ηλικίας 8 ετών, οι γονείς του χώρισαν. Αιτία του χωρισμού ήταν η εξάρτηση του πατέρα στο τζόγο. Μετά από τον χωρισμό, τη φύλαξη και φροντίδα του κατηγορουμένου ανέλαβε η μητέρα η οποία ήταν ράπτρια καταφέροντας να τον μεγαλώσει με πολλές δυσκολίες. Ο πατέρας επέστρεψε στην Κύπρο και για πολλά έτη δεν διατηρούσε επικοινωνία με την οικογένεια. Η σχέση του με τον πατέρα δεν ήταν ποτέ ουσιαστική λόγω της απουσίας του. Ο κατηγορούμενος είναι απόφοιτος κολλεγίου στο Λονδίνο, στον κλάδο των Γραφικών Τεχνών. Μετά από την ολοκλήρωση των σπουδών του, δούλεψε σε διαφημιστική εταιρεία για ένα περίπου έτος και έπειτα ως μηχανικός αυτοκινήτων. Το 1991 επέστρεψε μόνιμως στην Κύπρο και υπηρέτησε στρατιωτική θητεία 6 μηνών. Εργάστηκε ως υπάλληλος σε γραφείο

ενοικιάσεως αυτοκινήτων και ως οδηγός ταξί. Το 1998 παντρεύτηκε με γυναίκα που κατάγεται από την Καλοψίδα, αποκτώντας ένα αγόρι και ένα κορίτσι (ηλικίας σήμερα 21 και 19 ετών αντιστοίχως). Ο γιος του κατά τη φοίτηση του στην Τεχνική Σχολή διαγνώσθηκε με Διαταραχή Ελλειμματικής Προσοχής, υπερκινητικότητα και δυσλεξία. Είναι διαβητικός και έχει προβλήματα στον θυρεοειδή. Αποφοίτησε από την Τεχνική Σχολή στον κλάδο μαγειρικής. Εκπλήρωσε τη στρατιωτική του θητεία και εργάζεται σε εταιρεία. Η θυγατέρα του κατηγορουμένου παρουσιάζει εγκεφαλική παράλυση εκ γενετής και λαμβάνει αναπηρικό επίδομα. Η κατάσταση της υγείας της επηρέασε ψυχοσυναισθηματικά την σύζυγο του κατηγορουμένου αλλά και τον ίδιον, ως επίσης και τη μεταξύ τους σχέση. Τα παιδιά παρακολουθούνται από ειδικούς. Ο κατηγορούμενος αντιμετωπίζει προβλήματα υγείας και λαμβάνει φαρμακευτική αγωγή.

Αξιολογήσαμε καθετί που τέθηκε ενώπιον μας, στην *πλήρη* του μορφή και σε αυτά όλα εντάσσουμε τα γεγονότα, την αγόρευση του κ. Πολυχρόνη, την Έκθεση του Γραφείου Ενημέριας και τα κατατεθέντα τεκμήρια.

Τα αδικήματα που παραδέχθηκε ο κατηγορούμενος είναι σοβαρά λόγω της φύσης τους αλλά και της νομοθετικώς ανώτατης προβλεπόμενης ποινής τής δεκαπενταετούς φυλάκισης (ή και προστίμου που δεν υπερβαίνει τα €42.715,00) για την κατοχή πυροβόλων όπλων και πυρομαχικών (βλ. *κατηγορίες 1-10*) και της πενταετούς φυλάκισης (ή της χρηματικής ποινής μέχρι €5.125,00), για την κατασκευή και διάθεση επικίνδυνων αντικειμένων ή πυρομαχικών (βλ. *κατηγορίες 11 και 12*).

Για τη σοβαρότητα των επίδικων εγκλημάτων και την αναγκαιότητα για αποτρεπτική μεταχείριση των παραβατών, το Εφετείο είπε και αυτά στην *Μπενάκης ν Δημοκρατίας*, Ποιν. Έφ. 79/16, ημ. 13.3.18 (διά του Παμπαλλή, Δ.):

«.....»

Τα αδικήματα για τα οποία καταδικάστηκε ο εφεσείων είναι ιδιαίτερα σοβαρά.

Όπως αναφέρεται στην Ποιν. Έφ. 159/2014, Παναγή ν. Δημοκρατίας, ημερ. 16 Δεκεμβρίου 2016: «... η νομολογία θεωρεί την κατοχή και τη μεταφορά πυροβόλων όπλων άνευ αδείας ως εμπόνησσες στα ιδιαίτερος σοβαρά αδικήματα. Διαχρονική είναι επίσης η θέση της νομολογίας ότι η παράνομη κατοχή και χρήση πυροβόλων όπλων υπονομεύουν την έννομη τάξη, ανοίγουν το δρόμο για την αναρχία, θέτουν σε κίνδυνο ανυποψίαστους κυρίως πολίτες και εκθέτουν ολόκληρη την κοινωνία στο αίσθημα ανασφάλειας. Το Κακουργιοδικείο σημείωσε επίσης τη δικαστική του γνώση ότι το φαινόμενο της παράνομης οπλοκατοχής και οπλοχρησίας δεν έχει υποχωρήσει με αποτέλεσμα να υπάρχει έξαρση στη διάπραξη παρομοίων αδικημάτων, με αντίστοιχη την υποχρέωση των Δικαστηρίων να επιβάλλουν αυστηρές και ταυτόχρονα αποτρεπτικές ποινές».

Όπως έχει καθιερωθεί από τη νομολογία, οι προσωπικές περιστάσεις του κατηγορουμένου είναι παράγοντες που πρέπει να συνυπολογίζονται κατά την επιμέτρηση της ποινής. Σε σοβαρά, όμως, αδικήματα, όπου η συχνότητα διάπραξης τους επιβάλλει την επιβολή αποτρεπτικής και αυστηρής ποινής, οι παράγοντες αυτοί είναι ήσσονος σημασίας. Προέχει η αυστηρή τιμωρία για την προστασία της κοινωνίας. (Παναγιώτου ν. Αστυνομίας (2001) 2 Α.Α.Δ. 540, 544 και *Dorianin Vero* κ.ά. ν. Δημοκρατίας, ECLI: CY:AD:2015:B342, Ποιν. Έφ. 168/2013 και 169/2013, ημερ. 14 Μαΐου 2015

.....».

Δυστυχώς, μέχρι και σήμερα, τα εγκλήματα αυτά διαπράττονται συχνώς.

Ερχόμαστε στις προηγούμενες καταδίκες του κατηγορουμένου.

Οι καταδίκες αυτές καίτοι δεν έχουν άμεση σχετικότητα με τα αδικήματα στο κατηγορητήριο - μολονότι κάποιες από τις υποθέσεις που λήφθηκαν υπόψιν στην υπόθεση 10648/03 είναι ομοειδείς με αδικήματα στην παρούσα υπόθεση - δεν μπορούν να παραγνωριστούν αφού αποτελούν ένδειξη της ευρύτερης στάσης και σεβασμού τού κατηγορουμένου προς τους νόμους της Πολιτείας και μειώνουν οπωσδήποτε το εύρος της επιείκειας που θα μπορούσε να του επιδειχθεί. Ωστόσο, ουδόλως αποτιμήσαμε τις καταδίκες αυτές με τρόπο που αντικειμενικώς να δημιουργεί την εντύπωση ότι ο κατηγορούμενος τιμωρείται για τα ίδια δεύτερη φορά ή με ποινή πέραν εκείνης που επιβάλλει η σοβαρότητα των γεγονότων της τωρινής υπόθεσης (βλ. κατ' αναλογία, *Iordache* ν Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, Ποιν Έφ. 430/19, ημ. 7.4.20, Γεωργίου άλλως Καμμούγιαρος ν Αστυνομίας (2003) 2 ΑΑΔ 565, 569-571, Παναγιώτου (Αντάρτης) ν Δημοκρατίας (1997) 2 ΑΑΔ 138, 142-143).

Κάθε άλλο.

Είπαμε γιατί.

Θα ξαναγυρίσουμε στη θεματική αυτή πιο κάτω.

Συνυπολογίζουμε για επιμέτρηση της ποινής (πέραν των όσων πρότεινε ο κ. Πολυχρόνης ως ελαφρυντικά με τα οποία και συμφωνούμε και μετρούμε υπέρ του κατηγορουμένου), την άμεση παραδοχή του κατηγορουμένου (και την εξ αυτής προκύπτουσα έμπρακτη μεταμέλεια του *ασχέτως* αν τα επίδικα όπλα και πυρομαχικά βρέθηκαν στην κατοχή του υπό συνθήκες που δεν άφηναν πολλά περιθώρια για διάφορο χειρισμό) - με αυτή την παραδοχή ως έχει υπομνησθεί και στην *Θεοδώρου ν Δημοκρατίας*, Ποιν. Έφ. 208/18, ημ. 27.11.19 (με μνεία στην *locus classicus* πλέον *Χαρτούπαλλος ν Δημοκρατίας* (2002) 2 ΑΑΔ 28, 36), να πρέπει να αμείβεται «... με σχετική έκπτωση στη ποινή. Αυτό ενθαρρύνει τους αδικοπραγούντες να παραδέχονται ενοχή με συνέπεια να μην σπαταλάται πολύτιμος χρόνος στην εκδίκαση υποθέσεων. Αποτελεί πορεία που προάγει τους σκοπούς της Δικαιοσύνης ...» (βλ. επίσης, *Barek ν Δημοκρατίας*, Ποιν. Έφ. 178/18, ημ. 22.1.20) - την ηλικία του (49 ετών), τις οικογενειακές και προσωπικές του περιστάσεις, την απολογία, ομολογία και μεταμέλεια του, τα οικονομικά και άλλα προβλήματα υγείας που αντιμετωπίζει ο ίδιος (και η οικογένεια του), τον χρόνο διάπραξης των αδικημάτων και τον χρόνο που μεσολάβησε από την καταχώριση του κατηγορητηρίου μέχρι σήμερα, τις επιπτώσεις της καταδίκης και ποινής στον ίδιον και στην οικογένεια του (με όλα τα εσωτερικά προβλήματα και δυστυχείς περιστάσεις που τη μαστίζουν), το ότι η υπόθεση αναβλήθηκε κάποιες φορές (χωρίς υπαιτιότητα του κατηγορουμένου) ένεκα της πανδημίας κορονοϊού στην Κύπρο επιτείνοντας έτσι (αντικειμενικώς) όχι μόνον τις συνθήκες υποδικίας του στις Κεντρικές Φυλακές αλλά και την αγωνία και εύλογη προσμονή του για ταχεία τελεσιδικία, καθώς και τη συνεργασία του με τις αστυνομικές και ανακριτικές αρχές (υπό το πρίσμα που αναπτύχθηκε πιο πάνω).

Για το τελευταίο στοιχείο (περί συνεργασίας), συνυπολογίσαμε σοβαρώς πως ο κατηγορούμενος κατέδωσε «... τον συνεργάτη του στο κτηματομεσιτικό γραφείο, ως το πρόσωπο που τον προμήθευσε με τον οπλισμό πριν από δύο χρόνια, δίδοντας λεπτομέρειες και για ακόμη μια σακούλα με οπλισμό, η οποία δεν του παραδόθηκε ώστε να την αποκρύψει, αλλά την μετέφερε μαζί του ο συνεργάτης του για να την κρύψει αλλού ...» και το ότι εξέφρασε επιθυμία να καταθέσει ενόρκως σε δικαστική διαδικασία εναντίον του φερόμενου προμηθευτή του οπλισμού και των πυρομαχικών ως ο βασικός μάρτυς κατηγορίας εναντίον του.

Τούτη η συνεργασία, ως ευστόχως υπέδειξε ο κ. Πολυχρόνης - και χωρίς αυτονοήτως να προδικάζουμε οτιδήποτε (παρά μόνον το υποδεικνύουμε ως παρατήρηση στη βάση των όσων εμφανίζονται να φύονται από τα γεγονότα και τις δηλώσεις της Κατηγορούσας Αρχής και της Υπεράσπισης) - έχει τη σημαίνουσα αξία της λόγω και των συνεπακόλουθων και εγγενών κινδύνων της επιλογής τού κατηγορουμένου να καταθέσει ως μάρτυς κατηγορίας κατά του προσώπου που αποκάλυψε προς τις αρχές (βλ. κατ' αναλογία, *Gani και Άλλου ν Δημοκρατίας* (1991) 2 ΑΑΔ 243, 248-249).

Στην *Φραγκίσκου ν Δημοκρατίας*, Ποιν. Έφ. 222/14, ημ. 25.11.15, το Εφετείο (διά του Λιάτσου, Δ.), τόνισε και αυτά τα κρίσιμα για ό,τι εδώ αναλύεται (με τα απογραφόμενα να αφορούν εκεί σε υπόθεση ναρκωτικών):

«Η πλήρης διαλεύκανση εγκληματικών δραστηριοτήτων οι οποίες περιστρέφονται γύρω από την παράνομη διακίνηση ναρκωτικών και ιδίως η προσαγωγή ενώπιον της δικαιοσύνης των προσώπων που διαδραματίζουν πρωτεύοντα ρόλο στην εγκληματική αυτή συμπεριφορά, είναι έργο δύσκολο και πολύπλοκο. Στις πλείστες των περιπτώσεων είναι αναγκαία η αναζήτηση μαρτυρίας από πρόσωπα που εμπλέκονται στις ένομες αυτές δραστηριότητες. Πρόσωπα που συνήθως είναι απρόθυμα να συνδράμουν τις προσπάθειες των διωκτικών αρχών. Ο φόβος τόσο για τη δική τους ασφάλεια όσο και γι' αυτή του στενού οικογενειακού και φιλικού τους περιβάλλοντος λειτουργεί αποτρεπτικά. Ο κίνδυνος που αναλαμβάνουν ως αποτέλεσμα της απόφασής τους να συνεργαστούν με την Αστυνομία, σε συνάρτηση με το βαθμό συνεργασίας και την έκταση και φύση των πληροφοριών που παρέχουν, θα πρέπει να συνεκτιμώνται από τα Δικαστήρια κατά το στάδιο της επιβολής ποινής στα πρόσωπα αυτά. Όσο μεγαλύτερος είναι ο κίνδυνος και όσο πολυτιμότερη είναι η συνδρομή τόσο περισσότερο θα πρέπει αυτό να αντανakλάται στο ύψος της ποινής που επιβάλλεται».

Αναφορικώς προς την έκπτωση στην ποινή από μια τέτοια συνεργασία, αυτή σταχυολογείται ως σημαντική (βλ. κατ' αναλογία, *KEMA v Δημοκρατίας*, Ποιν. Έφ. 284/18, ημ. 19.7.19).

Η θεώρηση του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην *Φραγκίσκου v Δημοκρατίας*, Ποιν. Έφ. 222/14, ημ. 25.11.15, δεν διαφέρει ως προς την αρχή που εκφράζει, από τη διαχρονική θέση άλλων ανώτατων δικαστηρίων της Κοινοπολιτείας.

Διευκρινίζουμε.

Στην *R v Barber* (1976) 14 SASR 388, 390, το Ανώτατο Δικαστήριο της Αυστραλίας (διά του Αρχιδικαστή Bray), κατέγραψε κι αυτά:

«We have, I think, to accept that the courts have acted on the view that it is not expedient that there should be honour amongst thieves and have therefore sometimes rewarded the informer and encouraged other potential informers by an appropriate mitigation of his sentence. In some cases, genuine remorse by those who have been used as the tools of organized crime may be manifested by disclosure of the identity of their principals and when that happens, I think it deserves generous recognition, particularly when it is only done at the cost of personal danger».

Τούτη η (ωφελιμιστική) προσέγγιση (προς το δημόσιο συμφέρον), σκοπεί στο να υποσκάψει και να αποδομήσει, εν τίνι τρόπω, την αμφίδρομη αφοσίωση όσων συνωμοτών εμπλέκονται σε εγκληματικές συμπεριφορές. Τοιουτοτρόπως, η συνεργασία των κατηγορουμένων με τις ανακριτικές και αστυνομικές αρχές πρέπει, στην ομαλή πορεία των πραγμάτων, να ανταμείβεται με ανάλογη μείωση στην επιβληθησόμενη ποινή (βλ. κατ' αναλογία, *Cameron v R* (2002) HCA 6, *W* (2002) 129 A Crim R 400, *Wong v The Queen* (2001) HCA 64).

Στην *R v Cartwright* (1989) 17 NSWLR 243, 252-253, η πλειοψηφία του Ποινικού Εφετείου της Νέας Νότιας Ουαλίας, σημείωσε συναφώς και αυτά (διά των Δικαστών Hunt και Badgery-Parker):

«It is clearly in the public interest that offenders should be encouraged to supply information to the authorities which will assist them to bring other offenders to justice, and to give evidence against those other offenders in relation to whom they have given such information.

.....

Again, in order to ensure that such encouragement is given, the reward for providing assistance should be granted if the offender has genuinely cooperated with the authorities whether or not the information supplied objectively turns out in fact to have been effective. The information which he gives must be such as could significantly assist the authorities. The information must, of course, be true; a false disclosure attracts no discount at all. What is relevant here is the potential of the information to assist the authorities, as comprehended by the offender himself. Information which turns out to be significant, but which is neither comprehended nor intended as such by the offender, has not been given in the spirit of willingness which the discount is designed to achieve. The circumstance that objectively the information subsequently turned out to be effective may perhaps demonstrate that the information possessed such a potential if it is not otherwise obvious upon the face of the information itself, but such effectiveness is not a requirement. As we have already pointed out, the offender will not lose the discount because in fact (unknown to him) the authorities are already in possession of that information. Nor should he lose it if the authorities do not in the end act upon his information, because (for example) they subsequently receive or they have already received more cogent information from another source - or if the offender does not in the end give evidence as promised, because (for example) the person who is the subject of his information has pleaded guilty».

Για την έκταση της ποινολογικής μείωσης, αυτή, κατά τα Αυστραλιανά δρώμενα, μπορεί να κυμανθεί σε ένα πλαίσιο της τάξης του 20%-50% της ποινής που θα επιβαλλόταν διαφορετικώς, χωρίς όμως με τούτο να υπονοείται η ύπαρξη οιασδήποτε ταρίφας (βλ. κατ' αναλογία, *Radebe v The Queen* (2001) 122 A Crim R 559, *R v Pang* (1999) 105 A Crim R 474).

Η εκτίμηση της πίστωσης δεν πρέπει να γίνεται δια ψυχρής αριθμητικής και απόλυτης υιοθέτησης ποσοστών (βλ. κατ' αναλογία, *Haouchar v R* (2014) NSWCCA 227 [39]).

Στην *R v Z* (2006) 167 A Crim R 436 [88], το Ποινικό Εφετείο της Νέας Νότιας Ουαλίας (διά του Δικαστή Beazley), υπογράμμισε ότι:

« ... the focus should not be so much upon the precise numerical value of the discount but rather upon the question whether, after all relevant matters have been taken into account, the sentence imposed is appropriate».

Την ίδια στιγμή, η απόδοση της μείωσης στην ποινή (από τη συνεργασία του κατηγορουμένου), δεν μπορεί να περιθωριοποιεί την αρχή πως η ποινή

πρέπει να είναι ανάλογη με τη σοβαρότητα του αδικήματος και ορθώς σταθμισμένη και δίκαιη (βλ. κατ' αναλογία, *R v NP* (2003) NSWCCA 195).

Το επίπεδο της ποινολογικής έκπτωσης (ένεκα της συνεργασίας), δεν πρέπει να είναι τόσο ψηλό ώστε να αμβλύνει ασύμμετρα την αναλογία και συσχετισμό τού περί ου ο λόγος μετριαστικού στοιχείου με τη σοβαρότητα του εξεταζόμενου εγκλήματος (βλ. κατ' αναλογία, *R v Chaaban* (2006) NSWCCA 107 [3]).

Στην *Regina v Gallagher* (1991) 23 NSWLR 220, 232, το Ποινικό Εφετείο της Νέας Νότιας Ουαλίας, διά του Αρχιδικαστή Gleeson, επεσήμανε και τα εξής κρίσιμα (με τα αμέσως πιο πάνω):

«Public confidence in the administration of criminal justice would be diminished if courts were to give uncritical assent to arguments for leniency, which are being jointly urged by both the prosecution and the defence, in circumstances which may call for a close examination of the alleged assistance. Care must also be taken to ensure that the ultimate sentencing result that is produced is not one that is so far out of touch with the circumstances of the particular offence and the particular offender that, even understood in the light of the considerations of policy which supports [the discounts given], it constitutes an affront to community standards. If sentencing principles are capable of producing an outcome of that kind, then that calls into question their legitimacy».

Παραπλήσια αντίκριση - πέραν της Αυστραλιανής - εντοπίζεται και στην Ιρλανδία όπου το Ανώτατο Δικαστήριο υπέδειξε ότι η συζητούμενη συνεργασία επικουρεί στην εξιχνίαση του σοβαρού εγκλήματος και πρέπει να τυγχάνει, αναλόγως, σημαντικής έκπτωσης στην ποινή (βλ. κατ' αναλογία, *People (DPP) v Begley* (2013) IECCA 32).

Στην Αγγλία - και δη στην *R v King* (1985) 7 Cr App R(S) 227 - ο Λόρδος Αρχιδικαστής Lane, είπε και τούτα εκ μέρους τού Αγγλικού Ποινικού Εφετείου:

«It is, of course, impossible to lay down any hard and fast rule as to the amount by which the sentence upon a large-scale informer should be reduced by reason of the assistance which he gives to the police. It scarcely needs stating, and indeed this is the way that Mr. Pollard approached the problem, that the court will first turn to the offences which the informer has admitted to assess their gravity and their number. That should enable the court to arrive at what might be called the starting figure».

Για το μέτρο της έκπτωσης στην ποινή, η αγγλική νομολογία δεν φαίνεται να προσδιορίζει συγκεκριμένα ποσοστά και το ίδιο ισχύει και για τη νομοθεσία (*Serious Organised Crime and Police Act 2005* [άρθρα 71-75B]), που διέπει πλέον τα πράγματα στην Αγγλία και Ουαλία (βλ. D Ormerod και D Perry (eds), *Blackstone's Criminal Practice 2020*, παρ. E1-12).

Στην *R v Braile* (2019) ABCA 477, το Ποινικό Εφετείο της Αλμπέρτας στον Καναδά, υπέμνησε τα όσα η νομολογία της χώρας εκείνης αναγνωρίζει επί της αναλυόμενης θεματολογίας, λέγοντας ότι η μείωση της ποινής εξαρτάται από το βάθος και ποιότητα της συνεργασίας του κατηγορουμένου όπως και με τη γνώση ή την απουσία γνώσης από πλευράς αρχών για μέρος ή το όλον των παρεχόμενων προς αυτές πληροφοριών από τον κατηγορούμενο (βλ. επίσης, κατ' αναλογία, *R v AB* (2004) OTC 1144).

Πηγαίνουμε σε άλλα, επιβαρυντικής χροιάς για τον κατηγορούμενο.

Υπό αυτό το φάσμα, δεν παραγνωρίζουμε την έκταση της εγκληματικής συμπεριφοράς του κατηγορουμένου ως αυτή κατοπτρίζεται από τον αριθμό και είδος του οπλισμού και των πυρομαχικών που εντοπίστηκε συγκεντρωμένος στην κατοχή του, το ότι μερικά από τα όπλα ήσαν έμφορτα ή και συνοδευόμενα από τις σφαιροθήκες, γεμιστήρες και πυρομαχικά τους, όπως και τον ρόλο του κατηγορουμένου στην τέλεση των εγκλημάτων, ο οποίος ρόλος (αν και δεν ήταν πρωταγωνιστικός), ήταν σημαντικός για ό,τι στόχευσε να πετύχει, ήτοι την προσεκτική φύλαξη του παράνομου *οπλοστασίου* χάριν τρίτου, ανεξαρτήτως αν ο κατηγορούμενος λειτούργησε υπό το πλέγμα που ανέφερε ο κ. Πολυχρόνης, χωρίς μάλιστα να έχει και προσωπικό όφελος ή κέρδος (παράγοντες που ήδη προσμετρήσαμε υπέρ του κατηγορουμένου).

Οι προηγούμενες καταδίκες του κατηγορουμένου (και επανερχόμαστε στη θεματολογία ως είπαμε πως θα πράτταμε), έχουν μεγάλη τωόντι χρονική

απόσταση μεταξύ τους (και προτάχθηκε τούτο από τον κ. Πολυχρόνη), με την πρώτη προηγούμενη καταδίκη (και αυτό συνθέτει πρόσθετο αξιολογήσιμο στοιχείο υπέρ του κατηγορουμένου), να λαμβάνει χώραν 16 τόσα έτη πριν από την δεύτερη προηγούμενη καταδίκη κάτι που μας οδηγεί στο να προσεγγίσουμε την πρώτη προηγούμενη καταδίκη με επιφυλακτικότητα και να αποδώσουμε σε αυτήν μειωμένη βαρύτητα (βλ. κατ' αναλογία, *Θεοδούλου ν Της Δημοκρατίας* (1992) 2 ΑΑΔ 206, 212-214).

Περίπλεον, η δεύτερη προηγούμενη καταδίκη θα μπορούσε θεωρητικώς να λαμβανόταν υπόψιν εδώ, αλλά κατόπιν επιλογής του κατηγορουμένου, υπό κάποιες νεφελώδεις περιστάσεις χειρισμών, αυτό δεν έγινε (βλ. κατ' αναλογία, *Βέλιου ν Αστυνομίας* (2013) 2 ΑΑΔ 76, 80-81).

Υποσημειώνουμε και κάτι άλλο για την τελευταία προηγούμενη καταδίκη.

Ο κατηγορούμενος - και τούτο εντάσσει την περίπτωση του υπό ένα κάπως διαφορετικό φακό ως προς το σύνολο της προκύπτουσας εικόνας, από τα όσα διέπλασαν τα πράγματα στην *Θεοδούλου ν Της Δημοκρατίας* (1992) 2 ΑΑΔ 206, 214 (όπου η προηγούμενη καταδίκη του κατηγορουμένου «... ήταν ηλικίας 16 ετών ...», με εκείνον όμως, σε αντίθεση με τον εδώ κατηγορούμενο, να μην προβαίνει «... εν τω μεταξύ ... σε οποιαδήποτε εγκληματική ενέργεια», μετά από την προηγούμενη του καταδίκη) - ξέροντας πως είχε παρανομήσει με τρόπο που θα μπορούσε να οδηγήσει στην κατάγνωση του κακουργήματος της απόπειρας διάρρηξης κατοικίας εν καιρώ νυκτός την 4.2.17 (έγκλημα που συναπάρτισε, ως είδαμε, αντικείμενο της υπόθεσης 3760/17), προχώρησε ένα έτος περίπου αργότερα στις αξιόποινες πράξεις που τελικώς συναποτελέσαν τα αδικήματα στην τρέχουσα υπόθεση, κάτι που πάντως δεν μπορούμε να διαγράψουμε στο πλαίσιο που εδώ μέλει.

Για τη μεταχείριση κατηγορουμένων σε παρόμοιας φύσης υποθέσεις, προσεγγίσαμε τη σχετική νομολογία γνωρίζοντας πως «... ουδέποτε κατά την επιμέτρηση της ποινής είναι δυνατόν να αντληθεί άμεση βοήθεια από προηγούμενες αποφάσεις λόγω των ιδιαίτερων γεγονότων της κάθε υπόθεσης ...» (βλ. *LCA Domiki Ltd ν RKA Kikkos Developers Ltd και Άλλου*, Ποιν. Έφ. 116/2011, ημ. 17.3.15).

Παραθέτουμε ενδεικτικώς - με κατά νουν τη συναφή κυπριακή νομολογία και φυσικά εκείνη που έθεσε ο συνήγορος του κατηγορουμένου - κάποιες αποφάσεις που, αν μη τι άλλο, δίδουν υπό μια ευρεία οπτική, το στίγμα των πραγμάτων.

Στην *Κίτας ν Αστυνομίας* (2012) 2 ΑΑΔ 433, επικυρώθηκε ποινή φυλάκισης 3½ ετών που είχε επιβληθεί στον κατηγορούμενο από το Επαρχιακό Δικαστήριο (μετά από παραδοχή), για την κατοχή πυροβόλου όπλου (πιστολιού). Ο κατηγορούμενος βαρυνόταν με μία προηγούμενη καταδίκη στην οποία του είχε επιβληθεί φυλάκιση 4 ετών για μεταφορά όπλου χωρίς άδεια κατοχής.

Στην *Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας ν Βασιλείου και Άλλου* (2007) 2 ΑΑΔ 84, το Εφετείο επικύρωσε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 3½ ετών στην καθεμιά από δύο κατηγορίες κατοχής πυροβόλου όπλου (ημιαυτόματων πιστολιών διαμετρήματος 7.65 χιλιοστών) και 2 ετών για κατοχή 17 φυσιγγίων πυροβόλου όπλου. Σε άλλες κατηγορίες επιβλήθηκαν μικρότερες ποινές. Οι κατηγορούμενοι είχαν παραδεχθεί αμέσως, συνεργάστηκαν ουσιωδώς με την Αστυνομία και με τρόπο που χωρίς τη συνεργασία αυτή ενδεχομένως να μην εντοπιζόταν ο περί ων ο λόγος οπλισμός και πυρομαχικά. Πέραν τούτου, οι κατηγορούμενοι κατονόμασαν αμέσως τον προμηθευτή των όπλων και των πυρομαχικών. Ήσαν λευκού ποινικού μητρώου.

Στην Σουτζιής ν Δημοκρατίας (2003) 2 ΑΑΔ 424, το Εφετείο επικύρωσε (μεταξύ άλλων), συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 8 ετών για κατοχή εκρηκτικών υλών και 5 ετών για κατοχή αρκετών πυροβόλων όπλων (αυτομάτων, περιστρώφων, πιστολιών, κοντόκαννων κυνηγετικών). Ο κατηγορούμενος (που υπηρετούσε ως αξιωματικός στην Εθνική Φρουρά), ήταν λευκού ποινικού μητρώου και παραδέχθηκε αμέσως τις κατηγορίες. Το Εφετείο σημείωσε ότι από «... τη νομολογία φαίνεται πως και για κατοχή ακόμη και μεμονωμένου όπλου, όπως πιστολιού, επιβλήθηκαν ποινές φυλάκισης γύρω στα 4 χρόνια. Στην παρούσα περίπτωση ο εφεσείων ήταν κάτοχος ολόκληρου οπλοστασίου. Θεωρούμε, εν όψει της μη ύπαρξης πρόθεσης χρήσης των όπλων και του τρόπου που αυτά περιήλθαν στην κατοχή του εφεσείοντα, καθώς και της ύπαρξης των άλλων ελαφρυντικών στοιχείων, πως ίσως η επιβληθείσα ποινή να είναι κάπως αυστηρή. Εντούτοις κρίνουμε πως δεν εκφεύγει των επιτρεπτών ορίων κάτω από τις συνθήκες και ενόψει της σοβαρότητας των αδικημάτων, για να δικαιολογείται επέμβασή μας».

Στην Νικολεττή ν Δημοκρατίας (2000) 2 ΑΑΔ 279, το Εφετείο επικύρωσε φυλάκιση 4 ετών (κατόπιν παραδοχής) για κατοχή πιστολιού και 3 ετών για κατοχή 7 φυσιγγίων με τα οποία ήταν οπλισμένο το πιστόλι. Υπέρ του κατηγορουμένου προσμέτρησαν ως ελαφρυντικά, το λευκό του ποινικό μητρώο, η παραδοχή του στο Δικαστήριο και το γεγονός ότι ήταν αρραβωνιασμένος με ευοίωνες προοπτικές για ευτυχή γάμο.

Στην Θεοδούλου ν Της Δημοκρατίας (1992) 2 ΑΑΔ 206, το Εφετείο επικύρωσε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης - κατόπιν παραδοχής - 6 ετών για κατοχή επιθετικού τυφεκίου (τύπου M58, διαμετρήματος 7.62 χιλιοστομέτρων) και 5 κενών φυσιγγιοθηκών του ιδίου όπλου, 4 ετών για κατοχή πιστολιού (τύπου Colt [με 4 φυσίγγια του]), 4 ετών για κατοχή περιστρώφου (τύπου Albion [με 6 φυσίγγια]) και 5 ετών για κατοχή 1033 φυσιγγίων διαφόρων διαμετρημάτων. Τα όπλα και πυρομαχικά φυλάσσονταν σε περιφραγμένο

αποθηκευτικό χώρο που διατηρούσε ο κατηγορούμενος «... στην άκρη του χωριού του». Σε θεληματική κατάθεση που έδωσε προς την Αστυνομία ανέφερε «... ότι το αυτόματο όπλο και τα φυσίγγια που ήταν στο δωμάτιο τα βρήκε πριν 5-6 μήνες περίπου, μετά που οι στρατιώτες, που έκαναν άσκηση κοντά στο χώρο των υποστατικών του, είχαν φύγει. Για το πιστόλι είπε ότι το βρήκε κατά την ίδια περίοδο πάνω σε ένα σωρό άμμου. Όταν κατηγορήθηκε γραπτώς από την αστυνομία απάντησε: "Παραδέχομαι τις κατηγορίες. Έκαμα ένα μεγάλο λάθος που δεν τα παράδωσα στην αστυνομία καθότι τα είχα στην κατοχή μου τα όπλα αυτά. Δεν τα είχα για να εξυπηρετήσω κανένα παράνομο σκοπό. Ήταν μια μεγάλη βλακεία η πράξη μου αυτή. Ζητώ συγγνώμη"». Ο κατηγορούμενος βαρυνόταν με μια προηγούμενη καταδίκη προ δεκαεξαετίας για την οποία κρίθηκε πως ορθώς το Κακουργιοδικείο προσέδωσε περιορισμένη σημασία, αφού ο κατηγορούμενος - κάτι που στο μεταξύ έχει τροποποιηθεί διά του *Περί Αποκατάστασης Καταδικασθέντων (Τροποποιητικού) Νόμου 228(I)/04* (ημερομηνίας 30.7.04) με τον κρίσιμο χρόνο να περιορίζεται πλέον στα 8 έτη - θα μπορούσε ακόμη και να είχε υποβάλει αίτηση «... για διάταγμα αποκατάστασης του στο Επαρχιακό Δικαστήριο, πράγμα που δικαιούτο να κάμει μετά την πάροδο 12 ετών από της ημερομηνίας της απαγγελίας της καταδίκης σχετικά με την οποία επεβλήθηκε η ποινή, πράγμα που δεν έπραξε».

Αξιολογήσαμε και διαφοροποιήσαμε (εκεί όπου χρειάστηκε), τα γεγονότα της παρούσας από εκείνα στις αποφάσεις που παραπέμψαμε σε ό,τι αφορά, επί παραδείγματι, στις συνθήκες διάπραξης των αντίστοιχων αδικημάτων, στις προσωπικές περιστάσεις των θυτών (και του κατηγορουμένου), στην ύπαρξη ή απουσία μετριαστικών ή άλλων επιβαρυντικών στοιχείων (λόγου χάριν άμεση παραδοχή, αριθμό και είδος προηγούμενων καταδικών, έκταση οπλισμού και πυρομαχικών, συνεργασία με την Αστυνομία και ανακριτικές αρχές και άλλα).

Αποφαινόμεστε πως η μόνη ενδεικνυόμενη ποινή υπό τις περιστάσεις είναι αφεύκτως (και δυστυχώς για τον κατηγορούμενο), η επιβολή ποινής φυλάκισης.

Δίχως να παραβλέπουμε όσα σωστά υπέδειξε ο κ. Πολυχρόνης υπέρ του κατηγορουμένου για τις συνθήκες διάπραξης των αδικημάτων - όπως το ότι τα όπλα και πυρομαχικά δεν φυλάχθηκαν σε δημόσιο χώρο ή χρησιμοποιήθηκαν στο παρελθόν για εγκληματική δραστηριότητα (με τον κατηγορούμενο να μην είχε πρόθεση να θέσει σε κίνδυνο ανθρώπινες ζωές ή να προκαλέσει τραυματισμό τρίτων ή να αποβλέψει στη μεγιστοποίηση του φόβου και αγωνίας τους) και το ότι δεν υπήρξε προσχεδιασμός ή σημαντικός σχεδιασμός αλλά μήτε και ο ρόλος του ήταν πρωτεύων - υπογραμμίζουμε πως ο κατηγορούμενος ανέλαβε ως αποθηκάριος του παράνομου οπλισμού και των πυρομαχικών. Πολλά είναι τα δεινά που μπορεί να προκύψουν από το είδος αυτό της παρανομίας. Ο κατηγορούμενος φύλαγε στην οικία του πολύ επικίνδυνο (ως παραδεκτός είναι και το καλάσνικωφ) και χρησιμοποιήσιμο οπλισμό (με τα πυρομαχικά του), συνδράμοντας τουτέστιν στην απόκρυψη του οπλοστασίου αυτού (έτσι το χαρακτηρίσαμε), από τη θέαση και έλεγχο της νόμιμης Πολιτείας. Τα όπλα σκοτώνουν και τρομοκρατούν. Για αυτό, εξάλλου, είναι που οι εγκληματίες τα επιζητούν και τα αποκρύπτουν με διάφορους τρόπους είτε οι ίδιοι είτε χρησιμοποιώντας τρίτους, από τους συντεταγμένους θεσμούς. Μπορεί ο κατηγορούμενος - και δεχόμαστε πως έτσι είναι τα πράγματα - να μην είχε ως στόχο και σκοπό να χρησιμοποιήσει ο ίδιος τα όπλα και πυρομαχικά οποτεδήποτε, πλην όμως, τα κρατούσε στην οικία του προστατευμένα και εκ των πραγμάτων διαθέσιμα ανά πάσαν στιγμήν (αν ποτέ χρειαζόταν να γίνει αυτό), προς εκείνον που του τα είχε δώσει.

Η ποινή που θα επιβάλουμε στον κατηγορούμενο - για όλους τους λόγους που αναπτύξαμε στο σκεπτικό μας - δεν μπορεί παρά να είναι αυστηρή, όχι μόνον για τον ίδιον (προς ειδική αποτροπή, ώστε να συνετιστεί και να αποφύγει την τέλεση παρόμοιων ή όμοιων αδικημάτων στο μέλλον), αλλά και για κάθε επίδοξο μιμητή, με απόβλεψη τη γενική αποτροπή.

Επιβάλλουμε στον κατηγορούμενο, τις ακόλουθες ποινές φυλάκισης:

Στην κατηγορία 1 (κατοχή πυροβόλου όπλου Κατηγορίας Α), ποινή φυλάκισης 6 ετών.
 Στην κατηγορία 2 (κατοχή πυροβόλου όπλου Κατηγορίας Β), ποινή φυλάκισης 6 ετών.
 Στην κατηγορία 3 (κατοχή πυροβόλου όπλου Κατηγορίας Β), ποινή φυλάκισης 6 ετών.
 Στην κατηγορία 4 (κατοχή πυροβόλου όπλου Κατηγορίας Β), ποινή φυλάκισης 6 ετών.
 Στην κατηγορία 5 (κατοχή πυρομαχικών Κατηγορίας Α), ποινή φυλάκισης 5 ετών.
 Στην κατηγορία 6 (κατοχή πυρομαχικών Κατηγορίας Α), ποινή φυλάκισης 5 ετών.
 Στην κατηγορία 7 (κατοχή πυρομαχικών Κατηγορίας Β), ποινή φυλάκισης 5 ετών.
 Στην κατηγορία 8 (κατοχή πυρομαχικών Κατηγορίας Β), ποινή φυλάκισης 5 ετών.
 Στην κατηγορία 9 (κατοχή πυρομαχικών Κατηγορίας Β), ποινή φυλάκισης 5 ετών.
 Στην κατηγορία 10 (κατοχή πυρομαχικών Κατηγορίας Β), ποινή φυλάκισης 5 ετών.
 Στην κατηγορία 11 (κατοχή αντικειμένου εκκένωσης επιβλαβούς αερίου), ποινή φυλάκισης 2 ετών.
 Στην κατηγορία 12 (κατοχή αντικειμένου εκκένωσης ηλεκτρικής ενέργειας), ποινή φυλάκισης 1½ ετών.

Οι ποινές να συντρέχουν.

Οι ποινές θα ήσαν αισθητάς μεγαλύτερες αν δεν συνέτρεχαν τα ελαφρυντικά που προείπαμε και ιδίως εκείνα που αφορούν στην επί δικαστηρίω παραδοχή του κατηγορουμένου και στη συνεργασία του με τις αστυνομικές και ανακριτικές αρχές.

Οι ποινές - δεδομένων των προνοιών του άρθρου 117(2) του *Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου*, Κεφ.155 - θα συντρέχουν με την ποινή φυλάκισης 8 μηνών που επιβλήθηκε στον κατηγορούμενο από το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας την 22.6.20, στην υπόθεση 3760/17, μια που η υπόθεση εκείνη θα μπορούσε κατά τα δικονομικά ειωθότα να ληφθεί υπόψιν στην παρούσα υπόθεση, αν και δεν έγινε τέτοιο αίτημα (βλ. κατ' αναλογία, *Παραρέ ν Αστυνομίας* (2013) 2 ΑΑΔ 257, 269-271), αλλά και γιατί, άλλως, το σύνολο της ποινής που θα προέκυπτε θα ήταν υπό τις περιστάσεις υπέρμετρο και δυσανάλογο «... προς την ποινική ευθύνη θεωρούμενη συνολικά» (βλ. κατ' αναλογία, *Κυπριανού ν Αστυνομίας*, Ποιν. Έφ. 83/14, ημ. 21.5.18).

Ο χρόνος που ο κατηγορούμενος τέλεσε σε προφυλάκιση για την παρούσα υπόθεση - από 21.2.20 - να συνυπολογιστεί βάσει του άρθρου 117(1) του *Περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ.155*.

Τα τεκμήρια κατάσχονται. Το όπλο G3A3 και το χάρτινο κιβώτιο με τα 200 φυσίγγια 7.62 χιλιοστομέτρων, να επιστραφούν στην Εθνική Φρουρά, μετά την παρέλευση του χρόνου έφεσης.

(Υπ.)

N. Γ. Σάντης, Π.Ε.Δ.

(Υπ.)

Σ. Κλεόπα - Χατζηκυριάκου, Α.Ε.Δ.

(Υπ.)

Λ. Μουγής, Ε.Δ.

Πιστό Αντίγραφο

Πρωτοκολλητής

/ΚΧ